

Jørgen Frantz Jacobsen:

CARL JOHAN KEYPTI PATRÓNIR SUM BOMM

Henda frásøgnin er eisini ein partur av Havnar søgu. Í hesum parti verður m.a. greitt frá kongavitjanini í 1907

4. partur

Jæger var Carli í høg grad. Hans kærlighed til geværet staar í stærk forbindelse med hans krigerske leg hjemme og maaske ogsaa med min fader. Altid konstruerede han legetøjskanoner, som han fyrede af med det store brag. Krudt købte han som andre børn køber bolscher. Hagl og fjus og lunter har jeg lært at kende af ham. Skydevaabnet er faktisk det legetøj han holder allermest af.

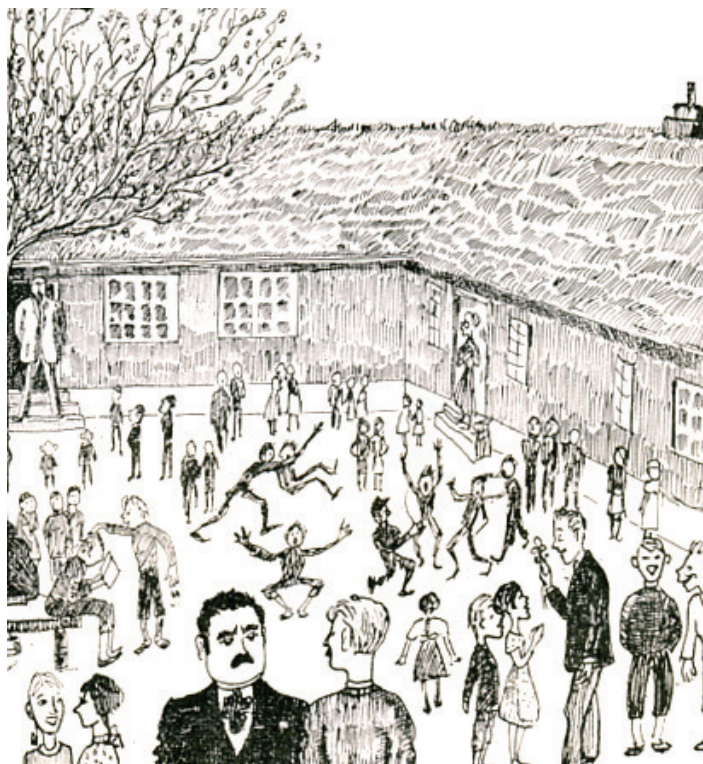
Men med krudtet kommer vi tilbage til legen derhjemme, til tinsoldaterne, skibene og alt det øvrige. Krudtet er generalnævneren for det hele. Kamp, skydning, jagt. Ja, Carli har haft de samme interesser og lyster, den samme dristighed og forvovenhed, som Christian IV eller Carl XII, da de var drenge. Dette har ikke været nogen indviklet, kompliceret psykologisk analyse af, hvad der har bestemt Carlis drengeudvikling; thi alt gaar i samme retning. Det er ganske simpelt. Alle disse faktorer peger samme vej: den fuldkomne, stærkt udviklede dreng, uden forskruethed, frygtsomhed eller abnormitet. Det er den – klare og rene linje – den jeg har tilladt mig at kalde heltelinjen.

Jeg spurgte engang Carli om nogle af mine tinsoldater, som han havde laant. Han svarede: »Ja, dem kan du ikke faa i dag, de ligger ombord paa et skib, som jeg har fortøjet paa søen i Havnedall!» At dette skib har været velforsynet med krudt, tvivler jeg ikke paa. Herligt for en drengefantasi at tænke paa: selv der oppe havde han sine krigsskibe.

For endelig at sætte kronen paa denne heltekaraktistik, vil jeg sige, at han var af et absolut ædelt sindelag, retlinjet ogsaa der. Jeg benytter lejligheden til at gøre fuld honnør for drengen Carli, min barndoms store fætter, hvem jeg staar i største taknemlighedsgæld til, og som har været ophavet til mit begreb om helte.

Royktu í loyndum

Tilbage bliver nu et kort rids af Carlis historie gennem aarene omkring 1906-1912, suppleret med mine oplevelsesillustrationer. Det var i 1906 at tante Helene flyttede ind i det nye hus. Carli fyldte det aar elleve og kom i første mellemskoleklasse, der, hvor man stiftede

Carl Johan, Jørgen Frantz og William Heinesen gingu allir í gamla realskúlanum í Havn
Tekning: William Heinesen

nærmere bekendtskab med overlæreren samt med engelsk sprog og landliv. Ikke saa lang tid efter, vistnok i vinteren 1906/7 kom Otto tilbage og blev sat ind i 2. klasse. »Drengene« var saaledes blevet genforenede. Af deres liv i disse aar husker jeg især én ting: deres evindelge rygning i smug. Overalt. Under en Baad, der laa med kølen i vejret nede i Vaagsbotn. To »fjender« maatte for enhver pris ikke vide dette, nemlig overlæreren og tante Helene. »Og nu sladrer du ikke Jørgen Frantz«. Sladre er et ord, jeg vidst har lært af Carli.

Innrás av svenskarum og kongavitjan

En smuk søndag i foråret 1907 vaagnede Thorshavn ved at se en hel del dampere paa vaagen. Det var smaa svenskere af det

for svenske skibe karakteristiske skident makabre udseende. Men eventyrligt var dog et stort, sort piratagtigt skrog, op af hvilket nogle havarerede master ragede. Jeg husker endnu den svajede skonnertstavn, det brudte spryd. Det var den svenske bark »Olaus«, der som vrag var blevet indbragt af sine landsmænd.

Denne havets mørkladne fremtoning blev senere indslæbt paa Vestrevaag, hvor den laa en lang tid. En dag, da jeg var ude paa sandflyndrefiskeri med Carli, entrede vi op ad dette skibs tjæreforkullede side, og i den store agterstavn stod Carli formiddagen lang og fiskede.

Men jeg gik rundt i underlige stemninger og saa paa sejleren. Inde i et skident rum i det hvide, raadne dækshus, fandt jeg et gammelt svensk flag. Jeg kedede mig dog

Otto (1893-1977), var eldri beiggi Carl Johan. Hann giftist í 1923 við Ellen Thalund. Tey áttu tey adoptivdótturina Jytte. Frá 1920-1937 hevði hann matvøruhandil á Áarvegnum. Undir krignum var hann leiðari av C.B. stovuni, hvørs uppgáva var at forkoma týskum minum sum róku á land. Eftir kríggi starvaðist hann sum heilsølumaður. Síni seinastu ár starvaðist hann á Tjaldur Apotekinum, har eisini kona hansara starvaðist. Otto og Carl Johan høvdu góðar songgávur. Teir plagdu at syngja duett, m.a. »Gluntarne«, í »Teatursalínum«

tilslut, og blev derfor glad, da jeg saa Carli vikle snøren sammen. Men saa gav den dumdristige dreng til at balancere hele rælingen rundt.

Den store begivenhed i dette aar var kongebesøget. Det fandt sted i juli maaned hen imod olai-tid. Carli og hans venner var i disse eventyrlige dage paa færd overalt. Kongen talte med Otto og nogle andre. Sammen med alle disse drenge var jeg ombord paa kongeskibet Birma. Aldrig saa jeg et finere skib. Iøvrigt benyttede Carli og hans kanutter de dages forvirring til alskens slyngelstreger uden kontrol som de var. Mindes jeg ret stjal de en del af Einarssons galanterivarer. Selvfølgelig røg de tobak ad helvede til.